

129

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 15 maja 1953 r.

w sprawie poddania papieru do druku działaniu dekretu o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia.

Na podstawie art. 14 ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301) zarządza się, co następuje:

§ 1. Papier do druku, objęty działaniem dekretu z dnia 26 kwietnia 1948 r. o gospodarce papierem do druku (Dz. U. Nr 24, poz. 163), poddaje się działaniu dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301).

§ 2. Do czasu wydania przepisów o gospodarowaniu papierem do druku na podstawie dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301) pozostają w mocy przepisy wydane na podstawie dekretu z dnia 26 kwietnia 1948 r. o gospodarowaniu papierem do druku (Dz. U. Nr 24, poz. 163).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania
Gospodarczego: w z. E. Szyr

130

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 23 maja 1953 r.

w sprawie zabezpieczenia przeciwpożarowego w malarniach-lakierniach oraz w składach farb i lakierów.

Na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o ochronie przeciwpożarowej i jej organizacji (Dz. U. z 1951 r. Nr 58, poz. 404) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za malarnie-lakiernie w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się zakłady i pracownie, w których wykonuje się malowanie, lakierowanie, zacieranie oraz wszelkie inne prace, mające na celu nałożenie na przedmioty powłoki lakieru, farby, rozpuszczalników, emalii lub masy zacierowej, w skład których wchodzi substancje tworzące z powietrzem mieszaniny wybuchowe.

§ 2. Budynek, w którym mieści się zakład malarsko-lakierniczy, powinien być parterowy (jednokondygnacyjny), wykonany z materiałów ogniotrwałych, przykryty wytrzymałym na podmuch stropem i posiadać kanały wydmuchowe o przekroju zapobiegającym w razie ewentualnego wybuchu uszkodzeniu ścian i stropu, przyjmując 0,05 m² otworu na 1 m³ kubatury pomieszczenia.

§ 3. Pomieszczenie pracowni malarsko-lakierniczej, nie znajdujące się w budynku specjalnie dla tego celu przeznaczonym, powinno być ogniotrwałe wydzielone od sąsiednich pomieszczeń i nie może się mieścić w budynku mieszkalnym.

§ 4. Podłoga w malarni-lakierni powinna być wykonana z materiałów niepalnych, nie powodujących iskrzenia przy potarciu oraz nienasiąkliwych, z kanałami odpływowymi do przewodów kanalizacyjnych, zaopa-

trzonych w urządzenia oczyszczające ścieki od substancji łatwozapalnych i trujących.

§ 5. Ilość drzwi wyjściowych w malarni-lakierni oraz ich wymiary powinny zapewniać ewakuację na zewnątrz budynku wszystkich pracujących osób w ciągu 1,5 minuty. Drzwi powinny otwierać się na zewnątrz.

§ 6. Zakratowane okna malarni-lakierni powinny mieć część kraty o rozmiarach co najmniej 0,75 m na 0,6 m otwieralną, dostępną z parapetu, zawieszoną na bocznych zawiasach, w ramach pomalowanych na kolor czerwony.

§ 7. W malarni-lakierni powinno się znajdować ogniotrwałe wydzielone pomieszczenie na przyrządzanie lakierów.

§ 8. Pomieszczenie malarni-lakierni powinno posiadać bezpieczną wentylację uniemożliwiającą powstawanie niebezpiecznych stężeń par lub gazów w powietrzu.

§ 9. Oświetlenie sztuczne malarni-lakierni może być tylko elektryczne. Instalacja siły i światła powinna być wykonana zgodnie z przepisami przewidzianymi dla pomieszczeń z gazami wybuchowymi.

§ 10. 1. Dopuszcza się następujące systemy ogrzewania malarni-lakierni:

1) ogrzewanie wodne,

- 2) ogrzewanie parowe niskoprężne,
- 3) ogrzewanie powietrzne z wykluczeniem obiegu i nagrzewnic w pomieszczeniach.

2. Kotły do systemów ogrzewania wodnego i parowego powinny być umieszczone w osobnym, ogniotrwale wydzielonym pomieszczeniu.

3. Zabrania się używania w pomieszczeniach malarni-lakierni piecyków oraz grzejników elektrycznych i gazowych nie posiadających możliwości automatycznego regulowania temperatury płaszczyzn grzejnych i nie posiadających gazoszczelnej obudowy.

§ 11. Budynek malarni-lakierni powinien być zaopatrzony w stałe czynną instalację piorunochronną.

§ 12. Odległość budynku malarni-lakierni od innych budynków nie powinna być mniejsza niż 15 m, od składów zaś z materiałami łatwopalnymi — niż 50 m.

§ 13. Lakierowanie natryskowe w pomieszczeniach powinno odbywać się w kabinach lakierniczych wyłącznie do tego celu przeznaczonych.

§ 14. 1. Kabinę lakierniczą i wszelkie przegrody oraz półki w nich znajdujące się powinny być wykonane z materiałów niepalnych.

2. Kabinę lakierniczą powinny być uziemione oraz posiadać oddzielną wentylację wyciągową odpowiadającą warunkom wymienionym w § 8. Przewody wentylacyjne kabin lakierniczych nie mogą być łączone ze sobą i muszą być wyprowadzane ponad dach w odległości co najmniej 5 m od komina.

3. Oświetlenie kabin lakierniczych powinno się odbywać za pomocą światła zewnętrznego przez otwory zabezpieczone szybami ze szkła nie rozpryskującego się lub z przezroczystej niepalnej masy.

4. Kabinę lakierniczą powinny być zaopatrzone w odpowiednie urządzenia gaśnicze lub sprzęt gaśniczy.

§ 15. Sprężarka z silnikiem i zbiorniki na lakiery stosowane do natrysku powinny być umieszczone w oddzielnych pomieszczeniach wydzielonych ogniotrwale, przy czym pojemność zbiornika na lakiery nie powinna przekraczać 50 litrów. Pomieszczenie dla sprężarki i silnika nie może się łączyć otworami z pomieszczeniem właściwej lakierni.

§ 16. W pomieszczeniach malarsko-natryskowych nie może odbywać się żadna inna praca, nie związana bezpośrednio z pracami malarsko-natryskowymi. Suszenie przedmiotów natryskiwanych powinno odbywać się w suszarni ogniotrwale wydzielonej od innych pomieszczeń.

§ 17. W pomieszczeniach malarsko-natryskowych zabrania się przygotowywania lub rozcieńczania farb, lakierów, emalii, rozpuszczalników, masy zacierowej i innych tego rodzaju materiałów, jak również przechowywania jakichkolwiek innych chemikaliów, nie związanych z malowaniem natryskowym.

§ 18. Wszelkie naczynia używane do farb, lakierów, emalii, rozpuszczalników i rozcieńczalników powinny być wykonane z materiałów niepalnych i nie tłuących się oraz posiadać szczelne przykrywy. Naczyń

tych nie wolno przechowywać w pobliżu jakichkolwiek źródeł ciepła i należy je chronić przed bezpośrednim działaniem promieni słonecznych.

§ 19. 1. Składy farb i lakierów, rozpuszczalników i rozcieńczalników powinny mieścić się w osobnym budynku wykonanym i wyposażonym tak, jak budynki mieszczące malarnie-lakiernie.

2. Urządzenie składów w budynkach mieszkalnych, biurowych bądź przemysłowych jest wzbronione.

3. Składy muszą mieć dogodny dojazd dla samochodów pożarniczych przynajmniej z dwóch stron budynku.

§ 20. 1. Jeżeli w sąsiedztwie składu są budynki mieszkalne, użyteczności publicznej lub przemysłowe:

1) w składach bez pasa ochronnego zezwala się na magazynowanie lakierów, farb i innych materiałów lakierniczych w ilości do 1200 kg,

2) w składach z pasem ochronnym o szerokości co najmniej 10 m zezwala się na magazynowanie tych materiałów w ilości do 5000 kg.

2. Jeżeli w sąsiedztwie składu nie ma budynków mieszkalnych, użyteczności publicznej lub przemysłowych w odległości mniejszej niż 100 m:

1) w składach bez pasa ochronnego zezwala się na magazynowanie farb, lakierów i innych materiałów lakierniczych w ilości do 10.000 kg;

2) w składach z pasem ochronnym o szerokości co najmniej 10 m zezwala się na magazynowanie tych materiałów w ilości do 20.000 kg.

3. Składy przeznaczone do magazynowania lakierów, farb i innych materiałów lakierniczych w ilości ponad 20.000 kg powinny znajdować się w specjalnych budynkach położonych w miejscach ustalonych przez właściwy organ budowlany w porozumieniu z organem ochrony przeciwpożarowej.

§ 21. Zabrania się składowania w pasie ochronnym pustych naczyń oraz wszelkich materiałów i przedmiotów bez różnicy ich stopnia palności.

§ 22. Lakiery, farby, rozpuszczalniki, rozcieńczalniki i inne materiały lakiernicze powinny być magazynowane wyłącznie w naczyniach nietłuących się, niepalnych i nieprzeziąkliwych, z zachowaniem następujących warunków:

1) składowania tych materiałów lakierniczych według ich grup i stopnia niebezpieczeństwa pożarowego, pozostawiając wolne przejścia dla celów ewakuacji i prac gospodarczo-kontrolnych o szerokości co najmniej 1,2 m;

2) zaopatrzenia poszczególnych naczyń w napisy ustalające handlową nazwę danego materiału, jego klasę niebezpieczeństwa pożarowego oraz inne niezbędne wskazówki o zachowaniu bezpieczeństwa przeciwpożarowego.

§ 23. Puste naczynia po materiałach lakierniczych powinny być składowane osobno z zachowaniem warunków przewidzianych w § 18.

§ 24. Każda malarnia-lakiernia oraz każdy skład powinny być wyposażone w dostateczną ilość odpowiedniego sprzętu przeciwpożarowego i środków gaśniczych.

§ 25. Malarnie-lakiernie i składy istniejące w chwili wejścia w życie rozporządzenia powinny być dostosowane do jego przepisów w ciągu dwóch lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 26. 1. Komenda wojewódzka straży pożarnych w porozumieniu z wojewódzkim inspektoratem ochrony ustali, jakie prace zabezpieczające mają być przeprowadzone w istniejących w dniu wejścia w życie rozporządzenia malarniach-lakierniach i składach w okresie przejściowym, o którym mowa w § 25.

2. W malarniach-lakierniach i składach zarządzanych przez instytucje, w których są utworzone stanowiska pracy głównych inspektorów ochrony przeciwpożarowej, obowiązek ten obciąża właściwych inspektorów bądź komendantów ochrony przeciwpożarowej.

§ 27. Jeżeli ze względów technicznych dostosowanie istniejących w chwili wejścia w życie rozporządzenia malarni-lakierni i składów do przepisów rozporządzenia okaże się niemożliwe, wówczas wojewódzka komenda straży pożarnych w porozumieniu z wojewódzkim inspektoratem ochrony na wniosek kierownictwa danej malarni-lakierni lub składu ustali, w jakim zakresie dopuszczalne jest odstępstwo od przepisów rozporządzenia po dwuletnim okresie, o którym mowa w § 25. Jeżeli malarnia-lakiernia lub skład znajdują się w zarządzie instytucji, w której utworzone jest stanowisko pracy głównego inspektora ochrony przeciwpożarowej, uprawnienia te przechodzą na właściwych inspektorów bądź komendantów ochrony przeciwpożarowej.

§ 28. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: *F. Baranowski*

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 19 czerwca 1953 r.

w sprawie zawieszenia na rok 1953 dla niektórych grup podatników mocy przepisów dekretu o podatku gruntowym w przedmiocie opodatkowania przychodów z działów specjalnych oraz innych źródeł.

Na podstawie art. 8 ust. 5 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. Nr 38, poz. 283 i z 1952 r. Nr 32, poz. 215) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zawiesza się na rok 1953 przepisy art. 8 dekretu o podatku gruntowym, dotyczące doliczenia do podstawy opodatkowania przychodów, osiągniętych przez podatników prowadzących w gospodarstwach rolnych w większym rozmiarze działły specjalne w zakresie:

- 1) uprawy winogron, uprawy roślin włóknistych (lnu, konopi, lnianki), szkótkarstwa, chmielarstwa, pszczelarstwa, mleczarstwa, hodowli bydła, koni, owiec, trzody chlewnej i innych zwierząt użytkowych, hodowli i tuczenia ptactwa domowego tudzież hodowli innych ptaków oraz wydobywania torfu;
- 2) jedwabnictwa oraz uprawy roślin przemysłowych (buraka, cykorii, ziemniaka przemysłowego itp.), oleistych (rzepaku, rzepiku, maku), tytoniu i nasienictwa tych roślin.

2. Zawieszenie przepisów art. 8 dekretu o podatku gruntowym w zakresie doliczenia przychodów osiągniętych z działów specjalnych, określonych w ust. 1 pkt 2, następuje pod warunkiem, że przychody te podatnik osiąga z dostaw na rzecz przedsiębiorstw gospodarki

uspołecznionej w ramach zawartych i wykonanych umów plantacyjnych (kontraktacji). Warunek ten nie dotyczy przychodów osiągniętych z tych działów przez państwowe gospodarstwa rolne.

§ 2. Zawiesza się na rok 1953 przepisy art. 8 dekretu o podatku gruntowym, dotyczące doliczenia do podstawy opodatkowania przychodów, osiągniętych przez podatników podatku gruntowego z innych źródeł, nie podlegających podatkowi obrotowemu, a mianowicie:

- 1) z przemysłu ludowego, domowego, chałupniczego albo rzemieślniczego, wykonywanego osobiście lub z udziałem członków najbliższej rodziny;
- 2) ze sprzedaży produktów leśnych lub łąkowych własnego zbioru, dokonywanego osobiście lub z udziałem członków najbliższej rodziny;
- 3) z wywózki drzewa z lasów państwowych, dokonywanej osobiście lub z udziałem członków najbliższej rodziny.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wymiaru podatku za rok podatkowy 1953.

Minister Finansów: *T. Dietrich*